

ΠΟΛΥΤΡΟΠΗ ΑΡΜΟΝΙΑ
ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ
Γ΄ ΤΑΞΗΣ ΗΜΕΡΗΣΙΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 20 ΜΑΪΟΥ 2022
ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΟ ΜΑΘΗΜΑ: ΘΕΜΑΤΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΣΥΝΟΛΟ ΣΕΛΙΔΩΝ: ΕΞΙ (6)

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

ΟΜΑΔΑ ΠΡΩΤΗ

ΘΕΜΑ Α1

Στρατιωτικός Σύνδεσμος: Το 1909 συντελείται μια τομή στην πολιτική ιστορία της Ελλάδας γενικότερα, και των πολιτικών κομμάτων ειδικότερα. Στις 15 Αυγούστου 1909 εκδηλώθηκε κίνημα στο Γουδί, το οποίο έγινε από τον Στρατιωτικό Σύνδεσμο, μια μυστική ένωση στρατιωτικών, με αιτήματα που αφορούσαν μεταρρυθμίσεις στο στρατό, τη διοίκηση, τη δικαιοσύνη, την εκπαίδευση και τη δημοσιονομική πολιτική. Ο Στρατιωτικός Σύνδεσμος δεν εγκαθίδρυσε δικτατορία, αλλά προώθησε τα αιτήματά του μέσω της Βουλής. Στις 15 Μαρτίου 1910 ο Στρατιωτικός Σύνδεσμος διαλύθηκε έχοντας επιτύχει τις επιδιώξεις του.

Εθνικές γαίες: Από τα πολλά προβλήματα που κληροδότησε η οθωμανική κατοχή στο νέο ελληνικό κράτος, ξεχώριζε για την έκταση, τη σημασία και την πολυπλοκότητά του το ζήτημα των «εθνικών γαιών». «Εθνικές γαίες» ήταν οι ακίνητες, οι κτηματικές ιδιοκτησίες των Οθωμανών στις περιοχές που περιήλθαν στον έλεγχο του ελληνικού κράτους «επαναστατικώς δικαίω». Η γη αυτή ανήκε είτε στο οθωμανικό δημόσιο είτε σε μουσουλμανικά ιδρύματα είτε σε ιδιώτες, ως ιδιοκτησία ή ως δικαίωμα νομής (εκμετάλλευσης). (Η έκταση των εθνικών κτημάτων ανερχόταν χονδρικά σε 4.000.000 έως 5.000.000 στρέμματα).

Β΄ Ψήφισμα: Το θέμα της στελέχωσης του δημοσίου –τα προσόντα δηλαδή του δημοσίου υπαλλήλου– ρυθμίστηκε με το Β΄ ψήφισμα από την Εθνοσυνέλευση του 1843-1844 που όριζε ότι δημόσιοι υπάλληλοι μπορεί να είναι: α) οι αυτόχθονες της ελληνικής επικράτειας και όσοι αγωνίσθηκαν σε αυτή μέχρι το τέλος του 1827 ή ήρθαν και εγκαταστάθηκαν κατά την ίδια περίοδο, β) όσοι αποδεδειγμένα συμμετείχαν σε πολεμικά γεγονότα της Επανάστασης μέχρι το 1829.

ΘΕΜΑ Α2

- 1Γ
- 2ΣΤ
- 3Ε
- 4 (περισσεύει)
- 5Β
- 6Ζ
- 7Η
- 8Δ
- 9Α
- 10 (περισσεύει)

ΘΕΜΑ Β1

Η πρώτη κυβέρνηση της Κρητικής Πολιτείας εργάστηκε με ζήλο και απέδωσε σε σύντομο χρονικό διάστημα σημαντικό έργο. Εξέδωσε πολύ γρήγορα νόμους και διατάγματα, έκοψε κρητικό νόμισμα (την κρητική δραχμή), ίδρυσε την Κρητική Τράπεζα, οργάνωσε ταχυδρομική υπηρεσία και Χωροφυλακή με Ιταλούς αξιωματικούς και υπαξιωματικούς (καραμπινιέρους). Ιδιαίτερη ήταν η μέριμνα για την εκπαίδευση και τη δημόσια υγεία. Αντιμετωπίστηκε το μεγάλο πρόβλημα της λέπρας, που είχε προσλάβει ενδημική μορφή στις πόλεις και τα χωριά της Κρήτης, με την οργάνωση του λεπροκομείου της Σπιναλόγκας (1903), ιδρύθηκαν πολλά σχολεία και διορίστηκαν δάσκαλοι.

Ένα σοβαρό ζήτημα, που επίσης αντιμετωπίστηκε με επιτυχία, ήταν το καθεστώς της τοπικής Εκκλησίας. Με τον Οργανικό Νόμο του 1900, δόθηκε λύση σε ακανθώδη εκκλησιαστικά ζητήματα, όπως ήταν η σχέση της Εκκλησίας της Κρήτης με το Οικουμενικό Πατριαρχείο και η εκλογή Μητροπολίτη και Επισκόπων. Το βασικό σχήμα, που ισχύει με μικρές τροποποιήσεις έως σήμερα, είναι ένα καθεστώς ημιαυτόνομης Εκκλησίας, της οποίας ο Προκαθήμενος εκλέγεται από το Οικουμενικό Πατριαρχείο και η Κρητική Πολιτεία εκδίδει το Διάταγμα της αναγνώρισης και εγκατάστασής του.

ΘΕΜΑ Β2

A) Λίγες μέρες πριν από τη ρωσική κατοχή της πόλης, τον Απρίλιο του 1916, έγινε η παράδοση της Τραπεζούντας από τον Τούρκο Βαλή Μεχμέτ Τζεμάλ Αζμή μπέη στο μητροπολίτη Χρύσανθο, ο οποίος λόγω της συνετής πολιτικής του απέναντι στους μουσουλμάνους της περιοχής, έγινε δεκτός, από τους Ρώσους αλλά και από τους προξενικούς εκπροσώπους των άλλων κρατών, ως ηγέτης στην ευαίσθητη περιοχή, όπου ήταν ακόμη νωπές στους κατοίκους οι μνήμες από τις σφαγές και τις εχθροπραξίες. Η δίχρονη προεδρία του Χρύσανθου ήταν ένα αληθινό διάλειμμα δημοκρατίας και αρμονικής συμβίωσης χριστιανών και μουσουλμάνων. Το Φεβρουάριο του 1918 η κατάσταση είχε αλλάξει ριζικά, όταν ύστερα από την επικράτηση των μπολσεβίκων το 1917, ο ρωσικός στρατός εγκατέλειψε την Τραπεζούντα και η περιοχή ξαναπέρασε στην κατοχή των Νεοτούρκων.

B) Η πρόταση του Ελ. Βενιζέλου, στη Συνδιάσκεψη της Ειρήνης, να παραχωρηθεί η περιοχή του Πόντου στην υπό ίδρυση Αρμενική Δημοκρατία προκάλεσε μεγάλη απογοήτευση στους Έλληνες του Πόντου, οι οποίοι στα διάφορα συνέδρια που πραγματοποίησαν στο Μπακού, στο Κρασνοντάρ, στο Βατούμ και στη Μασσαλία, διαμαρτυρήθηκαν έντονα για τη στάση της ελληνικής κυβέρνησης. Πολλά ποντιακά σωματεία έστειλαν τότε τηλεγραφήματα στο Παρίσι για να μεταπείσουν τον πρωθυπουργό, τον οποίο επισκέφθηκε μάλιστα τον Απρίλιο του 1919 ο μητροπολίτης Χρύσανθος. Μετά τη διεξοδική ενημέρωση που έλαβε ο Έλληνας πρωθυπουργός από τον Χρύσανθο, για το Ποντιακό Ζήτημα, αποφάσισε να ενισχύσει τις προσπάθειες των Ποντίων και έδωσε την έγκρισή του στο μητροπολίτη να συνεχίσει την προσπάθεια ενημέρωσης όλων των πολιτικών που έλαβαν μέρος στη Συνδιάσκεψη. Οι περισσότεροι από αυτούς, με εξαίρεση τους Άγγλους αντιπροσώπους, είδαν με πολλή κατανόηση τα αιτήματα των Ελληνοποντίων. Συγκεκριμένα, στην πρόταση του μητροπολίτη να γίνει ο Πόντος ανεξάρτητο κράτος υπό ελληνική εντολή, ο Πρόεδρος των Η.Π.Α. Ουίλσον απάντησε: *«Είναι θαυμάσια όσα μου λέτε. Ο Πόντος πρέπει να γίνει ανεξάρτητος.»*

Μίαν ψήφον έχω εις την Συνδιάσκεψιν, αλλά θα την διαθέσω υπέρ του λαού σας».

Παράλληλα με τον παν-ποντιακό αγώνα των Ελλήνων της Ρωσίας, ο Χρυσανθος επισκέφθηκε το Εριβάν και διαπραγματεύτηκε με τους Αρμένιους, καθώς επίσης και με τους μουσουλμάνους του Πόντου, μια μορφή συνομοσπονδίας. Ωστόσο, η αμοιβαία καχυποψία έγινε αιτία να χαθεί πολύτιμος χρόνος, ο οποίος αποδείχθηκε μοιραίος, εξαιτίας των γρήγορων πολιτικών εξελίξεων.

Γ) Παρά το αρνητικό κλίμα, ο ποντιακός ελληνισμός δεν πτοήθηκε. Στις 10 Μαρτίου 1921 ο μητροπολίτης Αμάσειας Γερμανός πρότεινε στον υπουργό εξωτερικών Μπαλτατζή συνεργασία με τους Κούρδους και τους Αρμένιους εναντίον του κινήματος του Κεμάλ. Η κυβέρνηση του Γούναρη, απομονωμένη και από τους συμμάχους, δεν πήρε καμιά πρωτοβουλία, ενώ οι Πόντιοι απογοητευμένοι, με πρωτοβουλία του Γερμανού Καραβαγγέλη, διοργάνωσαν δύο Συνέδρια, στην Κωνσταντινούπολη στις 17 Αυγούστου 1921 και στην Αθήνα στις 4 Σεπτεμβρίου του ίδιου έτους.

ΟΜΑΔΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΘΕΜΑ Γ1

Η παγκόσμια οικονομική κρίση έφτασε στην Ελλάδα σε μία εποχή «ευημερίας». Η «ευημερία» σήμαινε ότι η εμπιστοσύνη των Ελλήνων σε ένα καλύτερο οικονομικά μέλλον είχε αποκατασταθεί, οι σκοτεινές εποχές της δεκαετίας του 1920 έδειχναν να απομακρύνονται, οι πληγές έκλειναν, η φτώχεια περιοριζόταν και το ελληνικό κράτος έδειχνε να σχεδιάζει το μέλλον με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση και αισιοδοξία.

Στο κείμενο ο ιστορικός Α. Λιάκος παρουσιάζει τις οικονομικές εξελίξεις στη χώρα από το 1928 που θα οδηγήσουν στην οικονομική κρίση του 1932. Το 1928 η ελληνική οικονομία, μετά από τέσσερα προβληματικά χρόνια, έχει μια προοπτική ανάπτυξης, αφού το εθνικό μας νόμισμα συμμετείχε στον κανόνα χρυσού δηλ. στη λέσχη των ισχυρών νομισμάτων της εποχής. Όμως, η παραμονή της δραχμής εκεί θα είναι σύντομη, μολονότι υπήρχε η ελπίδα ότι το κραχ, που είχε ξεκινήσει από το χρηματιστήριο της Ν. Υόρκης το 1929, δεν θα την επηρέαζε. Τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν ακριβώς έτσι και η Βρετανία αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τον κανόνα του χρυσού, γεγονός που άσκησε μεγάλες πιέσεις στη δραχμή. Η κυβέρνηση Βενιζέλου έδωσε τη μάχη της δραχμής μέχρι την τελευταία στιγμή και οι λόγοι αυτής της επιλογής ήταν αρκετοί. Καταρχάς, για πρώτη φορά το εθνικό νόμισμα ήταν συνδεδεμένο με το εθνικό κύρος, με το όραμα του εκσυγχρονισμού της Ελλάδας, που είχε ανακτήσει την αξιοπιστία της στις αγορές χρήματος και πιστώσεων και που τις είχε τόσο ανάγκη για να ολοκληρωθούν τα μεγάλα δημόσια έργα της εποχής του Μεσοπολέμου. Η αποσύνδεση της δραχμής από τον κανόνα χρυσού θα προκαλούσε την υποτίμησή της και αυτό θα σήμαινε αδυναμία εξυπηρέτησης των εξωτερικών δανείων, αφού τα ποσά που θα έπρεπε να αποπληρώσει στους δανειστές, θα αυξάνονταν στο ίδιο ποσοστό με αυτό της υποτίμησης. Σε αυτό το σημείο πρέπει να προστεθεί και η στάση των Ελλήνων κεφαλαιούχων, που μετέτρεπαν τα κεφάλαια τους τους σε ξένο συνάλλαγμα και τα τοποθετούσαν σε τράπεζες του εξωτερικού. Σταδιακά τα συναλλαγματικά αποθέματα περιοριζόνταν και η πραγματική οικονομία «ασφυκτιούσε» σε συνδυασμό με τα πλήγματα που δέχτηκαν οι ελληνικές εξαγωγές -κυρίως σταφίδας και καπνού – λόγω της αδυναμίας

διάθεσής τους εξαιτίας της διεθνούς κρίσης. Μια σειρά από κακές σοδειές έφερε πείνα στην ύπαιθρο, ενώ οι προσπάθειες της κυβέρνησης να συνάψει νέα δάνεια στο εξωτερικό, δεν τελεσφόρησαν λόγω του ΔΟΕ και της Δημοσιονομικής Επιτροπής της Κτε που επιτηρούσαν την ελληνική οικονομία και απαιτούσαν μεγάλες περικοπές δημοσίων δαπανών, κλείσιμο σχολείων και μείωση μισθών. Τελικά, οι προσπάθειες της ελληνικής κυβέρνησης να αποτρέψει την κρίση εξάντλησαν τα αποθέματα της χώρας σε χρυσό και συνάλλαγμα. Πράγματι, την άνοιξη του 1932 και συγκεκριμένα τον Απρίλιο η κυβέρνηση Βενιζέλου δεν μπόρεσε να αποφύγει την αναστολή της μετατρεψιμότητας του εθνικού νομίσματος δηλ. προχώρησε στην αποσύνδεση της δραχμής από το χρυσό με συνέπεια την υποτίμηση του νομίσματος σε ποσοστό ως 50% και ανέστειλε την εξυπηρέτηση των εξωτερικών δανείων. Ουσιαστικά, η κυβέρνηση κήρυξε χρεοκοπία. Έτσι εγκαινιάστηκε μια περίοδος ισχυρού κρατικού παρεμβατισμού στα οικονομικά ζητήματα, ιδιαίτερα στις εξωτερικές συναλλαγές, και μια πολιτική προστατευτισμού, με σκοπό την αυτάρκεια της χώρας. Η Ελλάδα μπήκε με τη σειρά της στο χώρο της κλειστής οικονομίας, όπου οι συναλλαγές καθορίζονταν περισσότερο από γραφειοκρατικές διαδικασίες παρά από ελεύθερες οικονομικές συμφωνίες.

Στο εξωτερικό εμπόριο κυριάρχησε προοδευτικά η μέθοδος του διακανονισμού «κλήριγκ». Οι διεθνείς συναλλαγές δεν γίνονταν, δηλαδή, με βάση το μετατρέψιμο συνάλλαγμα αλλά με βάση διακρατικές συμφωνίες που κοστολογούσαν τα προς ανταλλαγή προϊόντα και φρόντιζαν να ισοσκελίσουν την αξία των εισαγωγών με την αντίστοιχη των εξαγωγών, στο πλαίσιο ειδικών λογαριασμών. Για μια χώρα, όπως η Ελλάδα, όπου οι συναλλαγές με το εξωτερικό ήταν έντονα ελλειμματικές, η διαδικασία αυτή, πέρα από τα αρνητικά, είχε και θετικά στοιχεία.

ΘΕΜΑ Δ1

Α) Η πρώτη δημόσια εμφάνιση του Βενιζέλου ως ελλαδίτη πολιτικού έγινε στις 5 Σεπτεμβρίου 1910 με μία ομιλία στην πλατεία Συντάγματος, στην οποία έκανε προγραμματικές δηλώσεις, με τις οποίες υποστήριξε μετριοπαθείς μεταρρυθμίσεις. Παρά την πίεση των οπαδών του, που απαιτούσαν Συντακτική Βουλή, όπως διαπιστώνουμε στο Α' κείμενο-απόσπασμα από αυτήν την ομιλία, ο Ελ. Βενιζέλος υποστήριξε κατηγορηματικά και με αυστηρό ύφος την αναθεώρηση του υπάρχοντος συντάγματος και όχι την ψήφιση νέου (Είπα! Αναθεωρητικής). Πολιτειακό ζήτημα δεν έθεσε, με συνέπεια να κερδίσει την εμπιστοσύνη του βασιλιά Γεωργίου, που είδε στο πρόσωπο του Ελ. Βενιζέλου τον ιδανικό πολιτικό για την υλοποίηση της Ανόρθωσης του ελληνικού Βασιλείου.

Β) Ο Βενιζέλος πήρε εντολή σχηματισμού κυβέρνησης μετά την παραίτηση της Κυβέρνησης Δραγούμη (6 Οκτωβρίου 1910), πληροφορία που αντλούμε και από το Β' Κείμενο. Σύμφωνα με αυτό η νέα κυβέρνηση, παρουσιάστηκε στη Βουλή στις 8 Οκτωβρίου, έχοντας τη «δεδηλωμένη εμπιστοσύνη» του Βασιλιά Γεωργίου Α', ο οποίος διακήρυξε ότι «εγκρίνει καθ' ολοκληρίαν τας γνώμας του κ. Βενιζέλου». Ωστόσο αντιμετώπισε προβλήματα με την εξασφάλιση της ψήφου εμπιστοσύνης. Σε αυτά τα προβλήματα εστιάζει ο Γ. Αναστασιάδης

στο ίδιο κείμενο: σύντομα η νέα κυβέρνηση διαπίστωσε στη σχετική ψηφοφορία για την ψήφο εμπιστοσύνης έλλειψη απαρτίας, που ερμηνεύτηκε από μέρους της ως εκδήλωση δυσπιστίας, με αποτέλεσμα να υποβάλει την παραίτησή της. Ο βασιλιάς δεν έκανε αποδεκτή την παραίτηση και εντέλει η Βουλή, μολονότι χορήγησε τελικά την ψήφο εμπιστοσύνης με 208 ψήφους επί 266 παρόντων, διαλύθηκε στις 12 Οκτωβρίου 1910. Η διάλυση της επήλθε κατόπιν συνεννόησης του Ελ. Βενιζέλου με το βασιλιά Γεώργιο Α', που προχώρησε στην προκήρυξη νέων εκλογών. Μάλιστα ο Γ. Αναστασιάδης ρίχνει φως στο πολιτικό παρασκήνιο αυτής της εξέλιξης επικαλούμενος τον Σ. Μαρκεζίνη, ο οποίος υποστήριξε ότι ο Βασιλιάς δεν επιθυμούσε τη διάλυση, στην οποία εξαρχής στόχευε ο Ελ. Βενιζέλος και την οποία τεχνηέντως απέσπασε! Όπως και να έχει, αυτό το διάβημα αναστάτωσε τα παλαιά κόμματα τα οποία, θεωρώντας αντισυνταγματική την κίνηση του βασιλιά, αποφάσισαν να μη συμμετάσχουν στις εκλογές του Νοεμβρίου του 1910. Σ' αυτές οι Φιλελεύθεροι κέρδισαν τη συντριπτική πλειονότητα των εδρών: 307 σε σύνολο 362. Ο Βενιζέλος ήταν πλέον ελεύθερος να προχωρήσει στο μεταρρυθμιστικό του έργο.

Γ) Η αναθεώρηση του συντάγματος του 1864 θα ξεκινήσει από τη Β' Αναθεωρητική Βουλή στις 26^{ης} Ιανουαρίου 1911(Γ' κείμενο). Δεν έγιναν ριζικές αλλαγές, αλλά αντίθετα, ενισχύθηκε η θέση της μοναρχίας και επετράπη στο βασιλιά, παρά τη συνταγματική απαγόρευση να συμμετάσχει στη διαδικασία της αναθεώρησης. Το πρώτο εξάμηνο του 1911 ψηφίστηκαν από τη Βουλή 53 τροποποιήσεις μη θεμελιωδών διατάξεων του συντάγματος, ενώ σύμφωνα με το Γ' κείμενο το σύνταγμα περιείχε και νέες διατάξεις κοινωνικού χαρακτήρα, που αφορούσαν την προστασία των εργαζομένων και της ελευθεροτυπίας, την καθιέρωση της υποχρεωτικής κατώτερης (στοιχειώδους) εκπαίδευσης και την εξασφάλιση του συνεταιρίζεσθαι των εργαζομένων. Άλλες σπουδαίες τροποποιήσεις αφορούσαν τη διασφάλιση της διάκρισης των εξουσιών, το ασυμβίβαστο μεταξύ στρατιωτικής και δημοσιούπαλληλικής ιδιότητας αφενός και βουλευτικού αξιώματος αφετέρου και τη μονιμότητα των δικαστικών και δημοσίων υπαλλήλων.

Η κυβέρνηση Βενιζέλου ψήφισε επίσης 337 νέους νόμους, οι οποίοι εισήγαγαν μετριοπαθείς μεταρρυθμίσεις που αφορούσαν όλο το φάσμα του δημόσιου και ιδιωτικού βίου:

- ✓ διορισμός δημοσίων υπαλλήλων με δημόσιους διαγωνισμούς, προκειμένου να παταχθούν οι πελατειακές σχέσεις και η ευνοιοκρατία, όπως αναφέρεται και στο Δ' κείμενο.
- ✓ Καθιέρωση κανονισμών εργασίας σε βιοτεχνίες και βιομηχανίες με παράλληλη κατοχύρωση ελάχιστου μισθού για τις εργαζόμενες γυναίκες και τα παιδιά (κείμενο Δ').
- ✓ εξασφάλιση του δικαιώματος του συνεταιρίζεσθαι των λαϊκών μαζών και ιδιαίτερα των εργαζομένων (κείμενο Δ').
- ✓ Διανομή γης στη Θεσσαλία. Χαρακτηριστικό είναι το σχόλιο του Τ. Βουρνά για το συμβιβαστικό χειρισμό του αγροτικού ζητήματος στη Θεσσαλία εκ μέρους της κυβέρνησης Βενιζέλου η οποία, μολονότι δημιούργησε τη νομική βάση για τη μετέπειτα αγροτική μεταρρύθμιση, δίστασε να συγκρουστεί μετωπικά με τους μεγαλογαιοκτήμονες της

Θεσσαλίας και να προχωρήσει σε πλήρη και οριστική διανομή των τσιφλικιών στους ακτήμονες.

- ✓ Αναδιοργάνωση της τοπικής αυτοδιοίκησης.
- ✓ Βελτίωση της διαδικασίας απονομής της δικαιοσύνης.
- ✓ *Εισαγωγή νέου φορολογικού συστήματος και καθιέρωση φόρου επί του συνολικού εισοδήματος. Ο R. Clogg αναφέρει ότι αυτή η φορολογική μεταρρύθμιση αποσκοπούσε στην εξυγίανση του φορολογικού συστήματος, με μια δικαιότερη κατανομή των φορολογικών βαρών στους Έλληνες πολίτες, και στην απαλλαγή των λαϊκών στρωμάτων από τους υψηλούς έμμεσους φόρους, που εξανέμιζαν το μικρό τους εισόδημα. Ωστόσο, παρά τις αγαθές προθέσεις της κυβέρνησης, προκλήθηκε εκτεταμένη φοροδιαφυγή.*
- ✓ Αναθεώρηση του κανονισμού της Βουλής με σκοπό να διαθέτουν οι υπουργοί περισσότερο χρόνο για κοινοβουλευτικές συζητήσεις κ.λπ.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΕΩΝ : ΜΠΟΥΓΙΑ ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ

Κάθε απάντηση επιστημονικά τεκμηριωμένη είναι αποδεκτή.